

ANA REYES

TALO
PUIDEN
SUOJASSA

sitruuna

ANA REYES

TALO PUIDEN SUOJASSA

Suomentanut
Arto Konttinen

sitruuna

Helmihymnin (Hymn of the Pearl) suomennos on Tapani Harviaisen tekemä.

Englanninkielinen alkuteos *The House in the Pines*

Copyright © 2023 Ana Reyes

First published as *The House In The Pines* in 2023 by DUTTON.

DUTTON is an imprint of Penguin Random House LLC.

Tämä on kuvitteellinen tarina. Nimet, henkilöhahmot, paikat ja tapahtumat ovat joko kirjailijan mielikuvituksen tuotetta tai niitä käytetään kuvitteellisessa merkityksessä. Kaikki yhtäläisyydet todellisiin eläviin tai kuolleisiin ihmisiin, yrityksiin, tapahtumiin tai tapahtumapaikkoihin ovat täysin sattumanvaraisia.

ISBN 978-952-409-015-5

1. painos

Painopaikka, 2024

Sitruuna Kustannus Oy
www.sitruunakustannus.fi

Bonkille, äidille, isälle, Bubballe, Brianille ja Hildalle

ESIPUHE

SYVÄLLÄ TÄMÄN METSÄN SIIMEKSESSÄ on talo, joka jää helposti huomaamatta.

Useimmat, jotka katsahtaisivat kerran talon suuntaan, voisivat itse asiassa väittää, ettei sillä paikalla edes ole mitään taloa. Eivätkä he olisi täysin väärässä. He näkisivät rauniot, murenevan, rikkaruohojen peittämän kivijalan. Kauan sitten hylätyn talon. Katsopa kuitenkin tarkemmin näiden raunioiden lattiaa, tätä auringon ja jään arpeuttamaa betonia. Tässä on takan paikka. Jos katsot kyllin tarkasti, näet kipinän syttyvän. Ja jos puhallat tuohon kipinään, se leimahtaa roihuksi, lämpimäksi valoksi tämän kylmän, pimeän metsän keskellä.

Jos astut kylmyydestä lähemmäs tulta, se voimistuu ja puhalltaa silmiisi ilmassa piehtarivoivaa savua, joka tuoksuu ensin palavalta männyltä ja muuttuu sitten makeammaksi parfyymien aromiksi ja sen jälkeen pehmeämmäksi, äitisi takkia muistuttavaksi tuoksuksi. Hän mumisee jotain viereisessä huoneessa. Kun käännyt ympäri, seinät ilmestyvät näkyviin ujosti kuin puiden

suojasta esiin hiipivä kauris. Jäinen betoni muuttuu matoksi. Riisu kenkäsi ja viivy vähän aikaa. Ulkona tuuli yltyy, ja jostain läheltä alkaa kuulua tiuhaan toistuvaa kolinaa, kuin jokin lonksuisi. Ikkunat varmaan kolahtelevat puitteitaan vasten. Tai-vaalta putoilee hiljalleen lunta kuin tomosokeria siivilän läpi, ja se kietoo tämän viihtyisän kodin syleilyynsä. Peittelee sen nukkumaan. ”Hyvää yötä, tupa punainen, hyvää yötä, hiirulainen.” Muistatko? Kerrankin ei ole mitään syytä nousta, ei ketään, jota jahdata tai juosta karkuun. Keittiöstä leijailee kodin tuoksua ja ruoan käristämisen ääniä. Tällainen maailma oli kerran, ennen ensimmäistä vatsakipua, ensimmäistä palovammaa, ensimmäistä eksymistä. Ja juuri tämän takia teet sen. ”Hyvää yötä, olema-ton, yötä, vanha ystäväys. Yötä sulle, vanha rouva, joka hiljaa kuiskaat ’hys’.”

Nuku hyvät yöunet, koska herätessäsi tätä taloa ei enää ole.

YKSI

MAYA EI OLLUT VIELÄ tietoinen siitä, mutta video oli jo alkanut levitä sosiaalisessa mediassa. Rakeinen kuuden minuutin pätkä valvontakamerakuvaa, joka oli kyllin outo ja järkyttävä kerätäkseen latauspäivänään useita tuhansia katselukertoja mutta ei kuitenkaan riittävän sokeeraava noustakseen viraali-hitiksi, ei kyllin kammottava saadakseen ihmiset katsomaan sen useita kertoja peräkkäin. Ei ainakaan suurimmalle osalle ihmisistä. Mayalle sen olemassaolo kääntäisi kuitenkin päälaelleen kaiken, mitä hän oli saanut rakennettua itselleen näiden muutaman kuluneen vuoden aikana, tämän toisinaan holtittoman mutta enimmäkseen vakaan elämän Danin kanssa, joka kuorsasi hiljaa vuoteessa hänen vieressään.

Maya ei ollut vielä nähnyt videota, koska hän vältteli kaikkien laitteiden näyttöjä, ettei niiden sininen valo valvottaisi häntä. Hän oli kokeillut kaikkea saadakseen unta: väsyttävää Benadryl-antihistamiinilääkettä, melatoniinia ja laskemista mielessään sadasta alaspäin yhteen. Hän oli kääntänyt kellon itseltään pois päin, käynyt kylvyssä ja ottanut hieman yskänlääkettä,

mutta mistään ei ollut ollut apua. Tämä oli hänelle kolmas uneton yö putkeen. Hän oli muuttanut yhteen Danin kanssa aiemmin tässä kuussa ja muisti tarkasti katon jokaisen kosteusvauriojäljen muodon. Jokaisen halkeaman haaraumat.

Maya kääntyi kyljelleen ja muistutti samalla itseään siitä, että pitäisi hankkia verhot. Sängyn jalkopään puolella oleva lämmitin jatkoi naksumistaan. Yleensä hän piti tuosta taustamelusta, mutta nyt lämmittimen metallisäleikön räminä kävi hänen hermoilleen. Maya potki peitot pois päältään, nousi vuoteesta alusvaatteisillaan ja kiskoi flanellipaidan ylleen. Asunnossa oli kylmä, keskuslämmitys oli vain osittain toiminnassa, mutta hänen ihonsa oli hiestä nihkeä.

Viileä puulattia tuntui hyvältä Mayan jalkojen alla, kun hän kulki pitkän pimeää käytävää ohi toisen makuuhuoneen, joka oli nyt tyhjä lukuun ottamatta hänen ja Danin Craigslist-verkko-palvelun nettikirppikseltä ostamaa kuntopyörää. Maya ei ollut koskaan ollut erityisen kiinnostunut sisustamaan mitään niistä asunnoista, joissa oli collegesta valmistuttuaan asunut eri kämpäkaverien kanssa: ei julisteita, ei kehystettyjä seinätauluja, ei edes yhden yhtä koristetyynyä. Viime aikoina hänelle oli kuitenkin tullut tavaksi piipahtaa T.J. Maxx -halpatavaratalossa lopetettuaan työpäivänsä Kelly's Garden Center -puutarhamyymälässä. T.J. Maxx sijaitsi aivan lähellä Mayan työpaikkaa, sen pysäköintialueen toisella laidalla. Tavaratalossa hän suunnisti aina suoraan kodinsisustusosastolle ja osteli sieltä sivupöytiä, mattoja ja muita tavaroita, joihin hänellä ei oikeastaan olisi ollut varaa.

Mayalla oli suunnitelmia tämän paikan varalle. Hän oli vakaasti päättänyt saada sen tuntumaan kodilta.

Aamunkoittoon oli enää pieni tovi, ja muutkin heidän olohuoneessaan olevat viimeaikaiset hankinnat olivat alkaneet peittyä harmaaseen, talviseen valoon: sohvapöytä, joka oli hankittu Danin huonekaverin lähtiessään viemän tilalle; uudet hyllyt niitä lukuisia kirjoja varten, jotka Maya oli tuonut mukanaan lisäyksenä kaikkiin Danin kirjoihin; sekä tummanvihreällä sametilla verhoiltu sohva, jollaista heillä ei kummallakaan ollut aiemmin ollut. Auringonnousua ennustava heikko valo tavoitti myös sohvän yläpuolella seinällä roikkuvan, ainoan Mayan mukanaan tuoman koriste-esineen. Se oli ainut taideteos, joka oli kulkenut hänen matkassaan viimeiset seitsemän vuotta.

Tuo suunnilleen kylpypyyhkeen kokoinen, kudottu seinävaate edusti mayakulttuuria. Punaista, keltaista, vihreää ja sinistä yhdisteltynä kukkia ja käärmeitä kuvastaviksi symboleiksi, jotka oli järjestelty toisiinsa lomittuviksi riveiksi. Mayalle tämä kudontatyö oli enemmän kuin koriste-esine. Hän ei tiennyt, mitä symbolit tarkalleen ottaen tarkoittivat, mutta oli tietoinen siitä, että jossain päin Guatemalan vuoristoa asui ihmisiä, jotka osasivat lukea näitä symboleja. Hän kulki pimeässä seinävaatteen ohi matkalla keittiöön.

Tiskialtaassa lojui edellisillan tiskejä, bolognesekastikkeen tahrimia lautasia. Mayasta oli mukava kokkailla Danin kanssa heidän uudessa keittiössään. Tuoreista tomaateista tehty, valkosipulilla höystetty ruoka oli tuoksunut hyvältä, mutta maku ei ollut ollut kohdallaan. Tai ehkä Mayalla ei vain ollut ollut nälkä.

Tai sitten hänen vatsansa oli ollut puristunut kovaksi kuin nyrkki. Dan oli kysynyt, oliko kaikki hyvin, ja Maya oli vastannut olevansa kunnossa vaikka ei ollutkaan. Hän avasi kaapin oven ja työnsi syrjään muutaman kahvimukin, jalattoman

juomalasin ja viinilasin, kunnes löysi etsimänsä: pienen shottilasin. Maya vakuutti itselleen, ettei ottaisi yhtä lasillista enempää, ja pakastimen oveen magneetilla kiinnitetty valokuvaliuska muistutti häntä siitä, miksi näin oli oltava.

Valokuvat oli otettu viime Halloweenina sen baarin valokuvauksopissa, jossa he olivat olleet tanssimassa ystäviensä kanssa. Maya oli pukeutunut ”keijukaisnoidaksi”. Hän oli keksinyt tämän hahmon kolutessaan viime hetkellä Goodwill-kierrätysmyymälää löytääkseen sopivan naamiaispuvun. Hänellä oli ollut kimaltavat siivet, suippokärkinen musta hattu ja sininen mekko, jonka kauluksessa oli ollut paljetteja. Tämän puvun ansiosta hän oli jostain syystä tullut toiseksi pukukilpailussa.

Dan puolestaan oli esittänyt Hassut hurjat hirviöt -kirjan Maxia. Oli ollut vaikea löytää hänen vanteraan ruumiinrakenteeseensa sopiva harmaa haalariasu – varsinkin sellainen, joka olisi eettisesti tuotettu – mutta Dan oli aloittanut puvun etsimisen jo hyvissä ajoin. Sitten hän oli ommellut sen takamukseen pörroisen hännän ja tehnyt itselleen kruunun kierrätetyistä kullanvärisestä kartongista.

He näyttivät monessa mielessä toistensa vastakohtilta. Maya oli pienikokoinen ja yllättävän urheilullisen näköinen ottaen huomioon, ettei hän ollut koskaan harrastanut urheilua; Dan puolestaan oli pitkä ja näytti siltä, että syöminen ei ollut hänestä lainkaan vastenmielistä, mikä pitikin paikkansa. Danilla oli sini-set silmät, vaalea hipiä, lyhyt pähkinänruskea parta ja silmälasit, Maya taas oli oliivi-ihoinen, ja hänen etnisestä taustastaan oli vaikea saada selkoa. Ihmiset olivat aina arvailleet hänen olevan joko intialainen, turkkilainen, meksikolainen tai armenialainen. Todellisuudessa Maya oli puoliksi guatemalalainen,

minkä lisäksi hänessä oli neljäsosa irlantilaista ja saman verran italialaista verta. Hänellä oli paksut, mustat hiukset, ja hänen kasvoissaan yhdistyivät mayaintiaanien korkeat poskipäät sekä irlantilaisille tyypillinen pyöreä leuka ja pystynenä. Maya ja Dan olisivat voineet näyttää toistensa vastakohtilta, mutta tarkemmin katsottuna kummankin asento kävi tietyllä tavalla yhteen toisen asennon kanssa: Dan oli hiukan nojautuneena alas Mayaa kohti, joka puolestaan oli kallistanut itseään ylöspäin kuin tulakseen poikaystävänsä puoliväliin vastaan. He näyttivät onnellisilta. Ja Maya näytti humalaiselta – ei hän aivan umpikännissä ollut mutta ei kaukanakaan.

Maya otti pakastimesta pullon giniä. Sen kaulasta kohosi pyörteinä valkoista höyryä, kun hän väänsi korkin auki, täytti pikkuruisen lasin ääriään myöten, kohotti sen – Kippis! – kohti valokuvia, joissa kumpikin heistä irvisteli kameralle, ja lupasi itselleen yhden asian: huomenaamulla hän kertoisi Danille, miksi ei ollut viime päivinä ollut oma itsensä, mistä syystä hän ei kyennyt syömään eikä nukkumaan. Hän kertoisi poikaystävänsä, että kärsi Klonopinin vieroitusoireista.

Ongelmalliseksi asian teki se, ettei Dan tiennyt Mayan edes syöneen Klonopinia. Kun he olivat tavanneet, Maya oli jo ottanut sitä joka ilta unilääkkeeksi. Pikku juttu: aikoinaan hänellä oli ollut jopa resepti kyseiselle lääkkeelle. Miksipä hän olisi mennyt kertomaan moista ihmiselle, jonka kanssa seurusteli?

Ennen Dania Maya ei ollut seurustellut kenenkään kanssa kuukautta pidempään. Danin kanssa kuukausi venähti kuitenkin kolmeksi, ja ennen kuin Maya huomasi, he olivat olleet yhdessä kaksi ja puoli vuotta.

Miten hän olisi selittänyt, miksi oli pantannut kertomista niin

pitkään? Tai miksi hän yleensä napsi Klonopinia?

Ja mitä Dan mahtaisi ajatella, jos tietäisi pillerien olevan peräisin apteekin sijasta Mayan Wendy-ystävältä?

Maya oli perustellut riippuvuuttaan moninaisin tavoin, vakuutellut itselleen, että ei valehdellut, jätti vain asioita kertomatta, ja että piti pillereitä aspiriinipurkissa käsilaukussaan vain siksi, että se oli kätevämpää, ei siksi, että olisi halunnut piilotella niitä. Koko sen ajan, minkä he olivat olleet yhdessä, Maya oli suunnitellut lopettavansa Klonopinin syömisen, ja hän vakuuteli itselleen, että kertoisi kyllä Danille, kunhan olisi varmasti päässyt tavastaan eroon.

Nyt nuo pienet keltaiset pillerit olivat kuitenkin päässeet loppumaan, eikä Wendy, jonka kanssa hän oli ystäväystynyt collegessa, vastannut hänen soittoihinsa. Maya oli jo runsaat kymmenen kertaa yrittänyt saada häneen yhteyden ensin tekstiviestillä, sitten sähköpostitse ja lopulta soittamalla. Kaksikon ystävyys oli jatkunut tiiviinä muutaman vuoden collegesta valmistumisen jälkeen enimmäkseen siitä syystä, että he olivat molemmat jääneet asumaan lähelle Bostonin yliopistoa ja kumpikin heistä tykkäsi juhlia usein. He näkivät harvoin toisiaan päiväsaikaan mutta ryyppäsivät yhdessä useampana iltana viikossa. Nyt kun Maya oli vähentänyt juomistaan, he tapasivat kuitenkin entistä harvemmin. Jälkikäteen ajateltuna hän tajusi, että heidän kuu-kausittaisista brunseistaan oli tullut kirjaimellisesti sanottuna liiketapaamisia: yhdeksänkymmentä milligrammaa Klonopinia vaihtoi omistajaa viidenkymmenen dollarin korvausta vastaan.

Ehkä juuri tämän takia Wendy ei vastannut hänen puheluihinsa eikä soittanut takaisin?

Kun Mayan vieroitusoireet pahenivat – hän alkoi kärsiä